

Дѣцата се спогледали и се съгласили.

Това ставало близо до едно малко засѣлище, въ западна Америка, въ една голѣма, глуха гора. На това плодородно мѣсто се засѣлили нѣколко сѣмейства дошли отъ Англия.

Щастливъ и свободенъ животъ си живѣли тукъ жителитѣ, безстрашнитѣ поселници; тѣ ходили на ловъ за диви звѣрове, обработвали земята, но отъ врѣме на врѣме сѣ воювали съ враждебнитѣ индийски племена, кореннитѣ жители на Америка.

Между това дѣцата вече започнали играта.

— Ела съ мене, Еленке, азъ зная едно хубаво мѣсто, гдѣто ще се скриемъ! - казалъ Роббъ.

Тѣ отишле къмъ брѣга на рѣката, на единъ малъкъ заливъ и Роббъ показалъ на сестра си лодката на баща имъ, привързана на наведения брѣгъ.

— Въ лодката не бива да стоимъ; тате казваше, че ние сме още малки! . . . убѣждавала Еленка брата си, като недовѣрчиво поглеждала на лодката.

— Но това той ти е говорилъ, когато бѣхъ още малъкъ, а сега азъ съмъ вече на 10 години! — насмѣшливо извикалъ Роббъ. Охъ, тѣзи момичета! . . . Вѣчно отъ всичко се страхуватъ! . . .

— Но добръ, Робби, азъ ще седна въ лодката . . . съгласила се Еленка.

— Видишъ ли колко сгодно и хубаво е тука! — казалъ Роббъ, когато двамата влѣзли въ лодката и се покрили съ една кожана покривка.

— Мене ми се струва, че вече идатъ да ни търсятъ — прошепнала Еленка.